

VIII PREMI LITERARI
VILA D'ALMENAR
DE CONTES CURTS 2015

Plaça Sant Jaume

Travesso la plaça Sant Jaume. Vinc de Ferran, amb presses, com sempre. Em desvio cap a l'esquerra; el carrer Jaume I és massa estret, m'estimo més fer camí per Llibreteria. Esquivo com puc el núvol de turistes que baden, consultant les guies i assenyalant admirats els edificis en comprovar que les fotografies es corresponen amb els veritables ajuntament i palau de la Generalitat. Jo, els venerables monuments ni me'ls miro, els tinc massa vistos. El pensament em fuig a la recerca d'una dada vital: quan van ser construïts? El segle XIVè? El XVè? No ho recordo. De sobte, m'adono que el meu vacil·lant anglès no seria suficient per donar aquesta informació a algun visitant curiós. Per tant, apresso el pas i faig el desentès si algun individu amb sandàlies i pantaló curt gosa acostar-se'm.

He superat la prova. Inicio la pujadeta de Llibreteria. Envoltat de comerços em trobo més segur. Poca gent té la meva experiència a esquivar vianants; en un tres i no res seré a la plaça de l'Àngel. Ningú no m'ha preguntat res. Visca: he aconseguit no fer el ridícul.

Vaja, quina mala sort. Ara que gairebé me n'havia sortit... Un paio em ve al darrere. *Si us plau, em pot comprar un entrepà?*, demana. *Vés a fer punyetes*, penso, i accelero. Impossible seguir-me. Amb quatre gambades seré fora del seu abast. He calculat malament, l'home no defalleix. Quasi a la carrera, sorteja una anglesa envermellida i un gegant alemany, topa amb una família japonesa i aconsegueix posar-se'm al costat. *Si us plau, no li demano diners, només menjar*. Faig que no amb el cap. Continuo ràpid. Ell no es rendeix. No vull mirar-lo, va a remolc, un pas enrere, és difícil seguir-me. Insisteixo en la negativa, un moviment bruscat de cap de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta.

Però penso en el que m'ha dit. Vol menjar. Una clariana momentània en el riu de gent li permet situar-se davant meu. Agita un paperot. El tinc vist, és una promoció 2x1 de «Bocatta». Pagues un entrepà i te n'enduu dos. *Faci el favor. Miri, només vull menjar. Vostè me'n compra un i es queda l'altre*. Me'l miro. És un tipus escanyolit. Vesteix roba senzilla però neta. Massa neta i tot; em fa l'efecte que la hi acaben de donar en algun alberg per a vagabunds. El cabell l'hi acaben de tallar, no hi ha rastre de barba i el petit bigoti està ben retallat. Li han fet una bona repassada, però l'han deixat amb l'estómac buit.

Penso que ha anat a triar la persona equivocada. Ja m'agradaria ajudar-lo, ja, però no em va bé. La feia va d'aquella manera i els diners no em sobren pas.

L'home aprofita els pocs segons de silenci. Hi ha una petita escletxa en la meua determinació. Ho ha notat. Diu: *Estic dormint al carrer, amb altres dos companys.* Merda, merda, merda! M'aturo en sec i faig mitja volta. Ell, sorprès, es queda enrere. Tornem a la plaça Sant Jaume, cap al «Bocatta». No he dit ni piu, però l'home sap on anem. Es conté per no saltar d'alegria. *Triï el que vulgui*, em concedeix. L'ampli somriure descobreix que li falten la majoria de les dents. Els ulls li llueixen. Només faltaria que es posés a plorar.

Davant de l'aparador m'assenyala la carta de preus. *Miri, podria ser aquest mateix.* És el més barat. No contesto. Me'l miro amb cara de pomes agres, però no és per ell. Parlo per primer cop. *Escull el que més t'agradi.* Li ha agradat que el tutegi. L'índex insegur puja per la llista. Se salta l'entrepà de pernil. *És que no puc mossegar*, es justifica i s'alça el llavi per deixar-me veure les genives. Tímidament es detura en no sé quina combinació amb pebrot i... jo què sé. Estic impacient per enllestir. *Va bé aquest?*, vol confirmar. *Ja t'he dit que el que vulguis*, repeteixo, potser massa esquerp. *I tu? Quin vols?* Faig un gest amb la mà refusant l'ofertament. *Tots dos són per a tu.* Murmura que no, que només un; l'altre serà per als companys.

No s'atreveix a entrar. *Passa*, li dic. *No, no, vés-hi tu, si us plau.* A mi ja m'han fet fora abans. Li veig cara d'espantat. *Passa i demana*, exigeixo amb un to imperiós que el fa reaccionar. La caixa arrufa les celles. Se'l mira i em mira. També hi ha mala llet per a mi. Que simpàtica. *Aquí no. Passin per l'altra caixa.* L'altra noia és més jove, li toca aguantar el que vingui. Amb el rodamon s'havien atrevit, amb mi no. L'home tremola, s'embarbussa. No sé com, aconsegueix fer-se entendre. Els dos entrepans del que sigui són en camí. *Dos amb noranta-cinc.* És la sentència de la caixa. L'àpat encara no és segur. Ell em mira esperançat. Pago. Somriu. *Em dic Joan.* *I tu?* Sembla una criatura, penso que la vida no és justa. *Jordi. Que vagi de gust, Joan.* M'allarga una mà esquelètica. L'encaixo amb precaució. Penso que podria tenir qualsevol malaltia. M'avergonyeixo, però ha estat una reacció automàtica. La biblioteca mental, secció qüestions mèdiques, adverteix que el contagi de coses lletges només és possible amb el contacte directe amb la sang. Respiro tranquil. Marxo passant per davant de la primera caixa. La mirada em fulmina.

Fa tres dies que vaig conèixer en Joan. Torno per la plaça Sant Jaume. El veig. El crido. *Ei, et ve de gust berenar amb mi?* Desconfia. De primer, no em reconeix. Després, l'alegria és exagerada. Aquest cop seiem en una taula. Pago dos entrepans i dues begudes. No hi ha promoció. Ens atén la caixaera antipàtica. Encara ens recorda. Té mala bava.

Entre mos i mos, pregunto a en Joan per què està en aquesta situació. Recela. S'obre de mica en mica, a mesura que la panxa es va omplint. És una història trista, sentida moltes vegades, però sense haver-ne conegut els protagonistes. Tenia dona i fills. L'han abandonat. L'alcohol hi va tenir a veure. Coneix les comissaries i la presó. Però no ha fet mai mal ni a una mosca, em jura amb vehemència. Ens acomiadem.

Ja és la cinquena vegada que convido en Joan. Passo per la plaça. Ell hi és, el veig de seguida. Ell també em veu, però fa com si no. Deixa que sigui jo qui li vagi a l'encontre. Excepte el primer cop, no m'ha demanat mai res. Li fa vergonya. És natural. Cada cop sé més i més detalls de la seva vida. Em fa sentir malament, perquè sóc escriptor i la seva història, segurament, formarà part d'alguna narració. Ell no ho sap, això, i em sembla estar robant-li alguna cosa. M'imposo el deure de convidar-lo a menjar sempre que pugui.

Les tardes amb en Joan han esdevingut un costum. Avui, però, s'ha trencat la rutina. No el veig enlloc. Decideixo entrar al «Bocatta» i seure. La caixaera antipàtica em dedica un somriure. Alguna cosa no rutlla. M'hi acosto. *Vostè és l'amic d'aquell... ja sap qui vull dir-li.* Li esborraria el somriure d'una bufetada. *Sí, què passa?* No està gens impressionada. Continua: *Oh, no res. Fa un parell d'hores se l'han endut amb una ambulància. Ha tingut un atac aquí davant mateix. Diuen que una aturada cardíaca. Mort, sap? Què posem, avui?*

He sortit sense dir res. Ni tan sols no l'he engegada a pastar fang. Malgrat que fa sol, noto fresca. Marxo amb les mans a les butxaques. Enmig de la plaça em tombo i busco en Joan amb la vista. No hi és. Quin fàstic.